

Индивидите харчеха повече енергия да се ухахват и убеждават, накратко казано, да се манипулират. Понякога манипулациите бяха приятни и безвредни, друг път обратното – и отчасти неприятни, и безвредни, и приятни, но увреждащи. Защо, защо, се питаше тя? Нямаше време. Искаше да остави нещо реално, което да даде надежда на повече хора, че абсурдът е и основание да живееш.

Излезе и изнесе безупречно доклада си. Последва ръкопляскане. Отиде отново в стаята, в която можеше да остане сама. Единственото, което си спомняше сега... Той галеше косата ѝ, докато гледаше телевизия. Защо я обичаше? Тя винаги усещаше себе си на много места и само той успяваше да я накара да докосва земята. Земята не се тресеше от момента, в който го срещна. Беше много по-добър от нея. Земята е кръгла. Утре е утре. Кога ще спре? Отговорът е загадката, която всеки може да превърне в просто число, но кое е по-силно – самозаблудата за смисъл, любовта, надеждата, любопитството или страхът?

Той я погледна нежно – беше ѝ простил и я обичаше такава, каквато я помнеше от първата им среща. Тя знаеше, че не е същата, но знаеше, че погледът му беше и компас в тъмните мигове на живота ѝ. Ние се губим и намираме само в тези, които обичаме, другото е само климат и сезони.

Когато тъгата е голяма, тогава и насладата от простите неща е такава. Парадоксите, които карат хората да продължават да търсят края на щастието и началото. Ние сме парадоксално свързани с надеждите и загубените си мигове, понякога повече отколкото можем да понесем. Какво пишеше, защо тези мисли се лееха и защо не се връщаше в офиса? Беше излязъл за глътка въздух, а се озова в едно близко кафе, седящ до непозната жена, и драскаше в жълтите листа на тефтера си. Винаги вземаше жълтите листа за бележки и моллив, защото знаеше, че и идеите идват неканени. Бяха му донесли кафе и сок. Обядът щеше да се отложи. Утре щяха да го питат в близката закусвалня дали е бил добре.

Имаше своите навици и обичаше някак рутината и простотата на ежедневните неща. Имаше хора, които го правеха от скука, а той по-скоро за да запази романтиката на ежедневните неща. Защо да бъде авантюрист в ежедневието, когато мислите му се лутаха така безспирно, откакто се помнеше? През годините не спираше да бъде отдаден на идеята, че може да променя, без да засяга същността на хората, които обичаше и които не одобряваше. Безжалостните мигове на така обичаната самота му носеха и малко тъга, за да

подсилят усещането, че животът е тук, в неговите нетрайни вени и че тя го чака.

Тя го чака, докато забързана в ежедневието си полага грижи за тези, които обичат нея. Има и такава хора – прокълнати да бъдат обичани, а тяхната обич да е далеч и друг да ѝ се радва. Щастие то е сътворено и като начин да измъчва душата и да направи от някои от своите ученици мъдри хора. Не спираше да мисли за едно – дали е добре и има ли кой да му готви и да му дарява ласки. Не защото беше любопитна или ревнива, а защото знаеше, че всеки има нужда от ласка и нежност. За храната си мислеше, че може би си готви и сам, но нежността е от същество към същество и не познава заместители. Да, понякога мъжете и жените намират временни решения, но всеки знае добре – истинската, неподправена и земна нежност извира от ръката и погледа на това, което си приел, без да съдиш и търсиш причина. Болката ражда и нежност, но някак демонично силна и палеща огън, но не оставяща дим и следи в душата. Винаги бързаше. Тя беше уверена, че може да тича с времето, а той намираще начин да избяга от него. Тя правеше и нещо друго, понякога без повод влизаше в църква и палеше свещ. Една от тях беше винаги за него, за да бъде пазен, дори за щастие то на друга, вече нямаше значение, че го няма, че не е близо и има толкова принципи, които намираха нейната безпринципност непосилна. Друг път сядаше в някое кафе и се опитваше да бъде независима, поне за малко, поне заради него. Друг път водеше кучето в парка и сядаше на някоя пейка. Обичаше да го прави, нали не беше сама. Това си беше жива среща с една илюзия, която пие бира на някое езеро с приятели. Да, понякога

и всички човешки пороци на духа не помагат и не можеш да си измислиш враг, просто нямаш и си обикнал някого, без да те е питал никой. Всичко се променя, дори самите ние по свой начин. Някои забравят, други продължават да влизат в църкви и да се надяват, че някаква сила ще направи път на двама един към друг. Пишете писма на Господ, той чува!

Сесил седеше отпусната на канапето. Никой не беше успявал да открадне мислите ѝ, поне досега. Опитваше се да се сети какво беше забелязала първо в него. Често паметта не е добър другар, добре знаеше това. Може би когато твърде много усещаме, повечето спомени отиват в подсъзнанието ни и само преди края ни напомнят набързо за себе си. Може би, пак тогава, минути преди края, ако имаме късмет, заставаме пред себе си и сами си правим оценка. За какво нямах смелост и колко страдах след това? Колко пъти не послушах сърцето си и колко безсънни нощи не спях? Трябваше ли да подминавам, или трябваше да остана? Колко дълго можех да чакам? Трябваше ли, можех ли, кое не направих както трябва и какво трябваше всъщност?

Някой звънеше на вратата. Стана, оправи си косата, приглади роклята и потърси с нежна ръка Доли, която прилежно и с любов вършеше работата си да бъде нейните очи. Не помнеше дали си спомняше цветовете, но мислеше цветно и това заместваше цялата пъстрота на света около нея. Често се питаше дали не е щастливка, че зрението ѝ бе така ограничено. Отдаваше го на цинизма, който беше развила в годините и който считаше за един от тайните си грехове на земята. Само-